

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματῶσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΡΟΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34

Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτή μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτης αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ Ὀλυμπικοὶ Ἀγῶνες. Ἐπιστολὴ γ'. Ἐναρξίς. Ἀφίξις βασιλέων. Ὕμνος τοῦ Σαμίρα. Νικηταὶ — Τὸ Στάδιον (ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοθέρηγ Παπαδοπούλου). — Ζῶσα εἰκὼν (ὑπὸ κ. Μαρίας Ἀλεξανδρίδου). — Ἡ νίκη μας (ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοθέρηγ Δασκαλοπούλου). — Θέατρον Καλλιτεχνία. Ἐπετηρίς τοῦ Συλλόγου τῶν Φιλοτέχνων. Πρὸς τὰς ἀναγνώστριάς μας. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφyllίς.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Γ'.

Καλή μου φίλη.

Τὴν ἐπιστολήν μου αὐτὴν ὄφειλον νὰ σοι διαβιβάσω δευτέραν καὶ ὄχι τρίτην, ἵνα δυνηθῆς νὰ κ' ατήσης συνέχειαν. Ἄλλ' ὁ Μαραθῶνιος μὲ εἶχε τόσον ἐνθουσιάζσει, ὥστε ἐβιάσθην νὰ σὲ καταστήσω τῆς χαρᾶς ταύτης κοινωνόν. Σήμερον λοιπὸν ἐπ' ἀνέρχομαι εἰς τὴν α' ἡμέραν τῆς ἐναρξέως. Ὑπὸ τὸν ὠραῖόν μας οὐρανόν, ὑπὸ τὰ γελαστά μειδιάματα τῆς πανηγυρίζουσας φύσεως, ὑπὸ τοὺς βροντώδεις ἤχους τῶν πυροβόλων, ἠδελφώθησαν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν αἱ δύο ὑψηλαὶ καὶ θεοειδεῖς ιδέαι τῆς ἀναγεννήσεως μας ὡς ἔθνους καὶ τῆς ἀμυῆς καὶ προόδου μας ὡς λαοῦ.

Ἀπὸ τῶν τάφων τῶν οἱ ἀγωνοῦσται τῆς ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας μας ἐνωρίζονται τῆς φωνῆς τῆς ἀθανάσιας, ἥτις ἀντιλαλεῖ τὰ ὀνόματα τῶν υἱῶν καὶ ἐγγόνων τῶν ἀνὰ τὴν ὑψηλίον ὄλην καὶ σκιρτῶσιν ἀπὸ ἀγίου χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας ἐνθουσιασμῶν τὰ ἀτίμητα ὄστα ἐκείνων, οἵτινες διὰ τοῦ ἀιματός των ἐπότισαν τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐλεύθερος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς τελεῖ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην ἐορτὴν νέος ἐνδόξου περιόδου τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοῦ βίου.

Τὰ ἀνὰ πᾶν σημεῖον τοῦ κόσμου διεσκορπισμένα τέκνα τῆς μεγάλης μητρὸς διέσχισαν ξηρὰν καὶ θάλασσαν, ὥπως εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐορτάσου τὴν διπλὴν ταύτην ἐορτὴν, ὥπως εἰς τὰς θαλπεράς ἀγκάλας τῆς ἀναζωογονήσου τὴν ἐκ τοῦ ψύχους τῆς ἐν τῇ ξένῃ ζωῆς ριγοῦσαν καρδίαν των, ὥπως καὶ αὐτὰ ράνωσι μὲ τὰ δάκρυά των τοὺς στεφάνους τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης, δι' ὧν θὰ στεφθῶσιν οἱ Ὀλυμπιονεῖκαί μας.

Τὰς σιδηρᾶς ἀλύσεις, δι' ὧν πρὸ δεκαετηρίδων ἔτι περιεβάλλετο ἡ πόλις μας καὶ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ὀπίων ἐστέναζον οἱ πατέρες μας, διεδέχθησαν σήμερον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἐορτῶν ἀλύσεις ἐκ μυρσινῶν καὶ σημαῖων, αἵτινες περιβάλλουσι μακρὰ καὶ ἀτελεύτητοι τὴν πόλιν μας ὄλην ἀνὰ τὰς μεγάλας πλατείας μας καὶ τὰς κεντρικώτερας αὐτῆς ἀρτηρίας. Τὸ θυμάσιον τοῦτο σύμπλεγμα τῆς χαρᾶς καὶ ἐλπίδος καταφιλοῦν τὴν ἡμέραν δραπέτιδες τοῦ ἡλίου ἐκτίνες μὲ τὰ θερμὰ καὶ ἀργυρᾶ φιλήματά των, ἐνῶ τὴν νύκτα χείμαρρος φώτων, πλήμμουρα ἀληθῆς μυρίων φαινῶν γλωσσίδων, σχηματίζει ὠραῖον μὲν τῶν πλατειῶν φωτεινὴν στεφάνην, καθ' ὅλον δὲ τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ Σταδίου μακρὰν καὶ ἀτελεύτητον φωτεινὴν ἀψίδα, ὥσει στοὰν ἐκ πολυτίμων λίθων, ἀμυροῦσαν καὶ αὐτὴν τῶν ἀστέρων τὴν αἴγλην καὶ λαμπηδόνα. Ἡ πόλις μας οὕτω ὡς ἀληθῆς περικαλλῆς βασιλίςσα μὲ τὰς ὠραίας καὶ παλλεῦκους οἰκοδομάς της, μὲ τὴν γραφικωτάτην ἀρχιτεκτονικὴν τῶν μεγάρων της, μὲ τὰς ὠραίας λεωφόρους καὶ τοὺς κήπους καὶ τὰ ἀνδρᾶ της ποιεῖται τὰς τιμὰς τῆς ὑποδοχῆς πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς ξένους της.

Τὸ Στάδιον, τοῦ ὀπίου ἀμυδρὰν μόνον σκιαγραφίαν σοι ἔδωκα εἰς τὴν προχθεσινὴν ἐπιστολήν μου, τὸ Στάδιον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπισήμου τῶν ἀγῶνων ἐναρξέως παρουσιάζει εἰκόνα, ἣν οὐδαμοῦ τοῦ κόσμου δύναται τις νὰ ἀπαντήσῃ. Ἡ λευκότης τοῦ ἢ παρθενικῆ, ἢ λευκότης τοῦ ἢ ἀποτυφλωτικῆ περιεβλήθη ἤδη τὴν ἐκ χιλιάδων ἀνθρώπων ἐπιβάλλου-

σαν περιβολήν της. Τὰ χρώματα τῶν ἐνδυμασιῶν, καὶ ἰδίᾳ τῶν γυναικείων προσδίδουν εἰς τὸ ἀμφιθεατρικὸν τοῦ Σταδίου πλάσιον τύπον μωσαϊκοῦ θαυμασίου. Ἡ κερκὶς ἰδίᾳ τῶν ἀξιοματικῶν μετὰ τὰς ὀλοχρῆσους στολάς καὶ τὰ πολυχρώμα πτερὰ καὶ λοφία εἶνε ἐξόχως γραφικὴ. Ἄλλ' ὅ,τι οὔτε λέγεται, οὔτε ζωγραφίζεται, οὔτε περιγράφεται, εἶνε τὸ ὑπὲρ τὸ Στάδιον ὄριον τῶν πέριξ λόφων, ὧν ἐξέχει ἡ κωνοειδὴς τοῦ Ἀρδητοῦ κορυφή. Χιλιάδες ἀνθρώπων ἀνεργιχθήσαν ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τρόπον ὥστε τὸ περιτείχιμα τοῦ Σταδίου δὲν εἶνε πλέον ἐκ τοίχου ἢ ἐκ κιγκλίδων ἀλλ' ἐκ κεφαλῶν ἀνθρωπίνων, παρατεταγμένων εἰς τριπλοῦς καὶ τετραπλοῦς στίχους. Ὑπερθεν δὲ τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους ἡ κορυφή τοῦ Ἀρδητοῦ ἀποτελεῖ γιγάντειον βότρυ, ἰδιότροπον, ἐλλειψοειδῆ πρὸς τὰ πλάγια, τοῦ ὁποίου αἱ πολυπληθεῖς καὶ ἀπειράριθμοι ῥαγες εἶνε ἀπλοῦστατα ἀνθρώπινα κεφαλαί.

Ὅλοι οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ τοῦ λαοῦ ἀνήλθον ἐκεῖ ὑψηλά, ἐταλαιπωρήθησαν ἀπὸ πρῶτας ἐκτεθειμένοι εἰς τοῦ ψυχροῦ βορρᾶ τὴν παγερὰν πνοήν, ἀποτελοῦντες τὸ ὠραιότερον σύμπλεγμα τοῦ Σταδίου, τὴν θαυμασιωτέραν ἐνδειξίν τῆς λατρείας τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις ὡς καὶ πρὸς τὰς ἱεράς τῆς ἀρχαιότητος παραδόσεις. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι, θαυμασίως περιβαλλόμενοι ὑπὸ τοῦ σκαπυροχόρου ὀρίζοντος, ὁμοιάζον πρὸς ὄντα ἐν κέρει, ἀκίνητα ἐν τῇ θρησκευτικῇ τῆς προσδοκίας σιγῇ, ὡσεὶ κεφαλαὶ ἀγγέλων ἐξ ἐκεῖνων, ἃς οἱ ζωγράφοι τῆς Δύσεως θέτουσιν εἰς τὰς εἰκόνας τῶν πλεούσας εἰς τὸ μέσον τῶν νεφῶν. Καὶ τάσσονται αἱ κεφαλαὶ ἐκεῖνα κλιμακῆδόν, αἱ μὲν ὑπὲρ τὰς δέ, ὀλονὲν ὑφύμεναι πρὸς τὰ ἄνω, ὀλονὲν ἐξιδανικεύμεναι ἐφ' ὅσον πλησιάζουν πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἐφ' ὅσον διαγράφουν τὸ ὑστατον ὀδοντωτὸν πλάσιον μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀποτελοῦσαι εἰκόνα ἰδεώδους κάλλους, γιγάντειον ἐξ ἀνθρωπίνης μάχης σύμπλεγμα, τεῖχος ἀνθρώπινον, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ θρησκευτικῇ προσηλώσει του ἐφαίνετο ἀντλοῦν δυνάμεις, ἵνα ἀναπέμψῃ οὐρανομήκεις ἐπευφημίας καὶ ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τῶν νικητῶν.

Καὶ ἀληθῶς ἐκεῖθεν ἐδίδετο πάντοτε τὸ σύνθημα, ἐκεῖθεν ὁ πτερωτὸς ἐνθουσιασμὸς διέτρεχε τὰ κλιμακωτὰ σκέλη καὶ ὡς φωνὴ ἐξ ἐνὸς στήθους ἐκπεμπομένη ἀντήχει ἀνὰ τὸ Στάδιον τὸ εὖγε τῶσαν χιλιάδων θεατῶν.

Ὁ στίβος κυλιεὶ κάτω ἐκεῖ ὑπὸ τὴν σφενδόνην καὶ τὰ δύο τοῦ Σταδίου σκέλη τὰς μακρὰς καὶ ἀνθηροσκοπευμένας ταινίας του, ὡς δύο μαύρου ποταμοῦ βραχίονας. Μετ' ὀλίγον ἐκεῖ θὰ δοκιμασθῶμεν ὡς λαός. Ἐκεῖ θὰ ἀναμετρηθῶμεν μετὰ τοὺς ἄλλους. Ἐκεῖ θὰ ἀποφασισθῇ ἴσως ἡ περὶ αἰσιωτέρου μέλλοντος τύχη μας. Ἐκεῖ θὰ πιστοποιηθῇ ἢ παρὰ εὐκλεῶν προγόνων ἄμεσος καταγωγὴ μας, ἢ θὰ δοθῇ δίκαιον εἰς τοὺς διεκδικοῦντας πρὸς ἡμᾶς τὴν καταγωγὴν ταύτην. Εἰς τὸ εὐγενὲς τοῦτο τῆς τιμῆς πεδῖον θὰ ὑψωθῇ ἴσως μετ' ὀλίγον ἡ κυανόλευκος, χαρίζουσα ἡμῖν τὴν νίκην, ἢ αἱ μυριόχρωμοι τῶν ξένων ἐθνῶν διαλαλοῦσαι τὴν ἡττάν μας.

Ἡ καρδία σφίγγεται, ἡ ψυχὴ πονεῖ καὶ τὸ στήθος πιέζει φρικώδους ἐπιβάτου ἀγωνία ἐκ μόνης τῆς ιδέας τῆς ἡττης. Ποῦ ἢ μέχρι τῆς χθὲς αἰσιοδοξία καὶ ἡ αὐτοπεποθησις καὶ ἡ ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια καὶ ὁ ὑπερφίλος ἐγωϊσμός; Οὐδέποτε καθ' ἕλην μου τὴν ζῶην ἠσθάνθη μείζονα τῆς στιγμῆς ταύ-

της ἀγωνίας.

Ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν θουρίων καὶ πικάντων τὰ μουσικὰ σωματεῖα εἰσέρχονται τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο μετὰ τὰς γραφικὰς στολάς των καὶ τὰ χρυσίζοντα κρήνη των, πικρατασόμενα εἰς τὸν μεταξὺ τῶν δύο βραχίωνων τοῦ στίβου χώρον. Ὁ συνθέτης τοῦ Ὀλυμπικοῦ ὕμνου κ. Σμαράς, μετὰ τὸν καταυγαζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀκτινωτοῦ τῆς τέχνης, εὐρίσκεται ἐπὶ ποδός, ἀκίνητος, κκονίζων καὶ ταξινομῶν τοὺς τετρακοσίους μουσικούς του. Τὰ ὄργανά των ἀποτελοῦν ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον ἐν μεταλλικῶν σύμπλεγμα, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐκπέμπονται ἀκτίνες ἐρυθρόχρουσι, συμπληροῦσαι θαυμασίως τὴν ποιικιλίαν τῶν ὀργανιστῶν χρωματισμῶν τῶν στολῶν. Ἀπὸ τὰ στόματα τῶν τετρακοσίων τούτων ὀργάνων θάναμπεμφθῇ μετ' ὀλίγον ὕμνος ἰκεσίας πρὸς τὴν προστάτιδα τῆς πόλεως Παρθένον, ὕμνος ὃν μούσα Ἑλληνίς ὑπηγόρευσε εἰς ἐμπνευσμένον τέκνον τῆς τὸν κ. Κωστῆν Παλαμᾶν.

Ἡ ἄφιξις τῶν Βασιλέων.

Αἱ σάλπιγγες ἤχουσι τὸ σύνθημα ἐμβυτήριον τῆς ἐμφάνσεως τῶν Βασιλέων. Τὸ Στάδιον σύσσωμον φρίσσει, συγκινεῖται καὶ τὸ ἐξ ἐβδομήκοντα χιλιάδων πλῆθος ἐγείρεται εὐλαθῶς καὶ ἀποκαλύπτεται. Οὐδέποτε ἡ ἐμφάνισις τῶν Βασιλέων ἐνεποίησε τοιαύτην συγκίνησιν. Οὐδέποτε ὁ βασιλικὸς οἶκος ἀντεπροσωπεύθη μετὰ ἐπιβλητικώτερον μεγαλεῖον. Οὐδὲν τὸ κοινὸν πρὸς τὰς συνήθεις τοπικὰς τελετὰς, τὰς καθιερωμένας εἰς ὠρισμένας τοῦ ἔτους ἡμέρας.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, ἐγκαινιάζων τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, περιβάλλεται μετὰ τὸ γόητρον καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν ἐπιφανῶν καὶ ἐνδόξων βασιλέων τῆς ἀρχαιότητος. Ἐγκαινιάζει νέον ἔθνικόν ἡμῶν βίον, θέτει νέαν καὶ στερεὰ θεμέλια εἰς τὸ κράτος του. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ μέχρι τῆς χθὲς σύγχρονον παρελθὸν διαγράφεται καὶ εἰς χρυσοῦς ἐνωτικὸς κρῖκος ἐνώνει τὴν μεγάλην Ἑλλάδα τῆς ἀρχαιότητος πρὸς τὴν ἄλκιμον, τὴν ἀνδριζομένην Ἑλλάδα τῆς σήμερον. Ἴσως διὰ πρώτην φοράν μετὰ τὴν εἰς ἔθνος ἐλεύθερον ἀποκατάστασίν μας φέρομεν τὸν εὐγενῆ τίτλον τοῦ Ἑλλήνου μετὰ τῆς ἰδικζούσης εἰς αὐτὸν τιμῆς.

Παρὰ τὸ πλεῖστον τοῦ Βασιλέως μας ἡ Βασίλισσά μας. Σὺ βεβαίως ἡ ὁποία δὲν εἶδές ποτε πρόσωπα Ἑλλήνων βασιλέων θὰ φαντάζεσαι τὴν Ἑλληνίδα Βασίλισσαν τοιαύτην, οἷαν ἡ παράδοσις καὶ τὰ παραμύθια τῆς παιδικῆς μας ἡλικίας τὴν εἰκονίζου. Ὅν τι ὑπερφυσικόν, γόησσάν τιναν λευκοφορεμένην, ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς ὁποίας ρέουν ρόδα καὶ κρίνα. Ἡ Βασίλισσα πάντοτε ὑπῆρξε γοητευτικὴ τοῦ καλοῦ νόμου, κατὰ τὴν στιγμὴν ὅμως ταύτην εἶνε εἴπερ ποτὲ κίθερις, εἴπερ ποτὲ ἰδεώδης βασίλισσα. Μετὰ τὴν πάλλευκον, τὴν χιονώδη ἐνδυμασίαν της, μετὰ τὸ μεγαλοπρεπέστατον ἡγεμονικὸν παράστημά της, μετὰ τὸ γλυκὺ μειδίημα, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἐπανθεῖ ἐπὶ τῶν χειλέων της, μετὰ τὸ μαγνητικὸν βλέμμα της, μετὰ τὴν ἔκπαυλον πάντοτε καλλονὴν της βασιλεύει, ὑπερέχει ὅλων τῶν ἄλλων γυναικείων φυσιογνωμιῶν, εἶνε ὁ κόσμος, τὸ χάρμα, ἡ γυναικεία θεότης τοῦ Σταδίου. Κατὰ τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν στιγμὴν δὲν εἶνε μόνον Βασίλισσα ὑπέροχος· εἶνε μήτηρ μεγάλη. Δὲν εἶνε μόνον ἡ ἐστεμμένη τοῦ Γεωργίου σύζυγος· εἶνε ἡ ὑπερήφανος μήτηρ τοῦ Κωνσταντίνου, εἰς ὃν

ἀφείλεται ἡ εἰρηνικὴ καὶ ἀναίμακτος νίκη, ἣν κατάγομεν σήμερον ἐν τῷ κόσμῳ, ἣν συνήλθον νὰ ἐπευφημήσωσι τὰ εὐγενέστερα καὶ ἡρωικώτερα τέκνα τῆς ὑψηλίου.

Προηγούμενη τῆς μεγάλης, τῆς πατριαρχικῆς οἰκογενείας της, παρουσιάζει τύπον ἀντίθετον πρὸς τὰς ὠραίας βασιλίσσας τῆς ἀρχαιότητος. Ἀγνή, εὐσεβής, καλὴ, μετέβαλε τὸν βασιλικὸν οἶκόν της εἰς ἱερόν, καὶ τοὺς γίγαντας υἱούς της εἰς ὑπέρτατας ἀφωσιωμένους τῆς ἐν αὐτῷ βασιλευούσης ἐν θαυμασίῳ συνδυασμῷ μεγάλης ιδέας τῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Πατρίδα ἀγάπης.

Τῆς ἀγάπης ταύτης πρόκειται ἐνταῦθα δεῖγμα ψηλαφῆ τὸν τὸ ἀνδριθὲν Στάδιον τῆ ἐνεργείᾳ καὶ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Διαδόχου. Αὐτὸς ὁ τῶσαν βασιλέων καὶ αὐτοκρατόρων εὐγενὲς αἷμα φέρων εἰς τὰς βλέβας, δὲν ἐδίστασεν χάριν τῆς τιμῆς καὶ δόξης τῆς πατρίδος, νὰ τεῖν χεῖρα ἰκέτιδα πρὸς τὸν μέγαν καὶ γενναῖον δωρητὴν Ἀβέρωφ ὡς καὶ πρὸς τὸν ἔσχατον τῶν ὑπηκόων τοῦ πατρὸς του. Ἀψηφῶν τὰς ἀντιδράσεις, ἀντιμετωπίζων ἡρωικῶς πάσας τὰς ἐκ τῆς ἐπιτελέσεως τοιοῦτου κολοσσιαίου ἔργου δυσχερείας, διευθύνων, διατάσσων, προβλέπων, προμαντεύων τὰ πάντα, κατώρθωσεν ἐνισχυόμενος καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, τῆς ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις του ἐργαζομένης καὶ ὑπὸ τοῦ μεγάλου ρέκτου κ. Φιλήμονος διευθυνομένης, νὰ χαρίσῃ εἰς τὴν ἀπανταχοῦ Ἑλλάδα τὴν μεγίστην τῶν Ἑθνικῶν ἐορτῶν, νὰ περιβάλῃ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ κόσμου τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα μετὰ τὴν αἴγλην καὶ λαμπρότητα, ἧς τὸ μυστήριον κατεῖχε μέχρι σήμερον μόνῃ ἡ ἀρχαιότης.

Ἴδου δικτὶ ὁ βασιλικὸς οἶκος σήμερον περιβάλλεται μετὰ πρωτοφανῆ λαμπρότητα καὶ αἱ καρδίαί τῶσαν χιλιάδων Ἑλλήνων πάλλονται σήμερον τοὺς αὐτοὺς τῆς ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης παλμούς ὑπὲρ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας. Ἴδου δικτὶ ὅλων τὰ βλέμματα εἶνε ἐστραμμένα πρὸς τὸ σημεῖον τῆς σφενδόνης, ἐνθα οἱ ἐρυθρόχρουσι βασιλικοὶ θῶκοι, πρὸ τῶν ὁποίων ὀρθὸς ὁ Βασιλεὺς, ὀρθὴ ἡ Βασίλισσα, ὀρθαὶ αἱ ἡγεμονίδες καὶ οἱ ἡγεμονόπαιδες, ὀρθὴ ἡ ἐπιτροπὴ καὶ οἱ ἐν τέλει, ὀρθὸς ὅλος ὁ λαὸς ἀκροῶνται τῶν λόγων τοῦ ἀνδριτοῦ τοῦ Σταδίου, τοῦ ἀνακτατιστοῦ νέου ἐνδόξου καὶ λαμπρῆς διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐποχῆς, Διαδόχου Κωνσταντίνου:

«Βασιλεῦ!

«Μετὰ πάροδον πολλῶν αἰώνων ἀνακαινίζονται σήμερον οἱ Ὀλυμπικοὶ Ἀγῶνες ἐν τόπῳ, ἐνθα καὶ τὸ πάλαι τοιαῦται ἐγένοντο τελεταί. Ἡμεῖς ἀναλαβόντες τὴν πραγματικῶν τοῦ ὄντος μεγάλου τούτου ἔργου θαρροῦντες δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἐφέραμεν τοῦτο εἰς πέρας. Ἐὰν ὑπάρχωσιν ἐλλείψεις τινές, ἀποδοτέα αὐταὶ εἰς τὸ βραχὺ τοῦ χρόνου τῶν προπαρασκευαστικῶν ἐργασιῶν καὶ εἰς τὴν ἔλλειψιν τῶν ἐκ τῆς πείρας διδαγμάτων.

Βασιλεῦ!

Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως κηρύξτε τὴν ἐναρξίν τῶν Διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων».

«Μετ' ἀφάτου χαρῆς κηρύττω τὴν ἐναρξίν τῶν πρώτων διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων», ἀνεφώνησεν ὁ Βασιλεὺς. Ζήτω τὸ ἔθνος!»

Ὅλον τότε τὸ ἐκ μυριάδων ἀνθρώπων ψηφιδωτὸν ἐκεῖνο τοῦ

Σταδίου ἐφάνη ὡς ἠλεκτριθὲν καὶ μίξ φωνῆ ἐνθουσιώδει, ἧτις ἀπετέλει τὸν θαυμασιώτερον ὕμνον, ὃν ἐξέπεμψάν ποτε ἀπὸ τοῦ στήθους των οἱ ἐλεύθεροι Ἕλληνες, φωνῆ ἱερᾶ καὶ ἀγίας, ὅλοι ἐπανέλαθον: Ζήτω τὸ ἔθνος! Ζήτω ὁ διάδοχος.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς τὸ ἔθνος καὶ ὁ διάδοχος ἀποτελοῦν μονάδα ἰσχυρὰν καὶ συμπαγῆ, ἀποτελοῦν ἐνότητα ἀδιάσπαστον. προοιωνίζουσαν ὑπὸ τοὺς σήμερον ἐγκαινιζομένους νέους βιωτικούς ὅρους καὶ νέας συνθήκας μέλλον εὐγενὲς καὶ ἐνδοξον, μέλλον ἀντάξιον τοῦ παρελθόντος.

Ὁ ὕμνος τοῦ Σαμάρα

Ναί, φίλη μου, τὸ παρελθὸν αὐτὸ δὲν ἦτο πλέον νεκρὸν, ἀλλ' οὔτε ἀπώτατον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἡδελοφόνετο, συνεχωνέυετο τόσον μετὰ τὸ παρὸν, ὥστε ἡ ἀκράτητος, ἡ ἀλλοφρονούσα ἐκ συγκινήσεως φαντασία μου, μοὶ τὸ ἐπαρουσίαζεν ἐκεῖ, ἐντὸς τοῦ Σταδίου, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Παρθενῶνος, ὑπὸ τὸν γαλανὸν καὶ πάλιν οὐρανὸν, ἀναζήσαν μετὰ ἕλην τὴν ἀρχαίαν του λαμπρότητα. Οὕτω αἱ μυριόχρωμοι γυναικεῖα ἐνδυμασίαι μετεβλήθησαν εἰς ὁμοιομόρφους πτυχωτοὺς χιτῶνας καὶ πέπλους καὶ τὰ μελανὰ τῶν κυρίων ἐνδύματα εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ τῶν ἀρχαίων περιβολήν. Τὸ Στάδιον οὕτω ἀπετέλει τὸ θαυμασιώτερον θέαμα τοῦ κόσμου, καὶ ἐγὼ ἠσθάνθη τὴν φαντασίαν μου, ἐξαιρομένην εἰς ὕψος ἰδεῶν καὶ συλλήψεων, ἃς μόνον τοιαύτη ἱερὰ καὶ ἀγία στιγμὴ ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ. Ἡ καρδία μου ἐδονεῖτο εἰς τὰς εὐγενεστέρους, εἰς τὰς τρυφερωτέρας αὐτῆς χορδὰς ἐὰν δ' ἠδύναμην νὰ γράψω τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅ,τι αὐτὴ ὑπαγόρευσε, τὸ τί τοῦτο θὰ ἦτο ὠραῖον, θὰ ἦτο θεῖον. Ὑπάρχωσιν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ζωῇ στιγμῆς, καθ' ἃς καὶ ὁ ἔσχατος καὶ ὁ ἀτελέστερος νοῦς αἴρεται ὑπεράνω τοῦ ὕλικου κόσμου, εἰς σφαίρας ἀσυλληπτοῦ ἰδεώδους καὶ μεγαλοურγεῖ. Βεβαίως διὰ πρώτην ἐπὶ τῆς ζωῆς μου φοράν ἠσθάνθη ἐμαυτὴν τόσον ὑψηλά, καὶ τόσον ἰσχυρὰν ἐν τῇ σφαίρᾳ τοῦ καλοῦ, τοῦ μεγάλου, τοῦ ἰδανικοῦ.

Καὶ ἐνῶ οὕτω ἀφιέμην νὰ λικνίζωμαι μετὰ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν ὀπτασίαν, θεοὶ ἀρχαιοπρεποῦς μουσικῆς γλόγγου, ὡσεὶ ἐκπεμπόμενοι ὑπὸ μάγου συμφωνίας μουσῶν, ἐπληξάν τὰ ὦτά μου. Ἐπανήλθε λοιπὸν ὁ ἐξόριστος τῆς Πιερίδος ψάλτης, καὶ μετ' αὐτοῦ ὅλοι οἱ ὕμνοδοὶ τοῦ Ἑλικῶνος! Καὶ ἐν τῇ ἀκαθέκτῳ τῆς ὄνειρώδους ρέμβης μου φορᾶ, ἔστρεψα τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ἀσκεπῆ κεφαλὴν τοῦ μουσουργοῦ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ὕμνου καὶ μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐπὶ τῆς χρυσῆς κόμης του, παίζουσα ἢ αὔρα τῶν ζεφύρων, ἐναπέθετεν ἀόρατος τὸν δάφνινον στέφανον, ὃν ὁ Ἀπόλλων καὶ αἱ μούσαι ἐπλεξάν εἰς τιμὴν του.

Ὅταν δὲ τὴν ἀρμονίαν τῶν ὀργάνων διεδέχθη τὸ καλλιμολπον ἄσμα τοῦ χοροῦ, τότε ἱερὰ φρικίας διέδραμεν ὅλο τὸ ἀκροατήριον, τὸ ὁποῖον ἐξεχύθη εἰς ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα, ἀπονέμον οὕτω τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς τιμῆς, τὸν πρῶτον στέφανον τῆς νίκης πρὸς τὸ ἐμπνευσμένον τῶν μουσῶν τέκνον, τὸν πρῶτον τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος μουσουργόν.

Σὺ, φίλη μου, ἡ ὁποία ζῆς εἰς χώραν, ἀριθμοῦσαν ἑκατονταετηρίδας ὅλας πολιτισμοῦ, ἐν ἧ ἡ τέχνη βασιλεύει ἀνὰ πάντας τοὺς κλάδους αὐτῆς, φέρουσα τὸν τύπον καὶ τὴν ἐθνικὴν, οὕτως εἶπεῖν, τοῦ λαοῦ εἰς ὃν ἀνήκει, χροιάν, δὲν δύνασαι νὰ ἐννοήσης τί ἡμεῖς, οἱ ἐκ τῶν καλλιτεχνικῶν ψυχίων

των ξένων αποζώντες, αισθανόμεθα, ένωτιζόμενοι γνησίας Έλληνικής μουσικής. Διὰ τοῦτο σοὶ κατέταξα τὸν Σαμάραν μεταξὺ τῶν πρώτων Ὀλυμπιονικῶν, διότι πρῶτος ἐλάλησεν εἰς τὴν ψυχὴν ὄλων μας τὴν θείαν τοῦ Ἀπόλλωνος γλῶσσαν καὶ πρῶτος συνεκλόνησεν αὐτὴν βαθύτατα. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ ὕμνος ψάλλεται παρ' ὄλων, ἀνὰ τὰς οἰκογενειακὰς συναθροίσεις καὶ τὰς ὁδοὺς, παρὰ τῶν ἀβροδικίτων δεσποινίδων καὶ παρὰ τῶν νυκτερινῶν κιθαρωδῶν.

Ἐὰν σοὶ εἶπω ὅτι τὰ χειροκροτήματα καὶ αἱ ἐπευφημίαι ἐκάλυψαν καθ' ὅλοκληρίαν τὸν ἦχον τῶν τετρακοσίων ὀργάνων, θὰ σοὶ φανῶ ἴσως ὑπερβολικῆ. Καὶ ἔμως αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὅταν δὲ τῆ ἐπιμόνῳ τοῦ πλήθους ἀπαιτήσῃ, ὁ ὕμνος ἐπανελήθη, τότε τὸ Στάδιον μετεβλήθη εἰς ναόν, τοιαύτη θρησκευτικὴ σιγὴ διεδέχθη τὸν ἐξ ἀγαλινώτου ἐνθουσιασμοῦ θόρυβον, τοιαύτη θεία κατάνυξις ἀπεικονίσθη εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων. Ἄλλως τε μήπως ὁ ὕμνος ἐκεῖνος δὲν διηρμήνευε τὸν εὐγενέστερον ὄλων μας πόθον; Μὴ δὲν ἦτο προσευχὴ, ἣν συνώδυσαν κατανακτικώτατά αἱ εἰς μίαν ἀδελφωθεῖσαι καρδίαι ὄλων τῶν ἐκεῖ θεατῶν;

Ἐγὼ τοιλάχιστον οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς μου προσηυχῆθην μετὰ τόσης εὐλαβείας, οὐδέποτε ὑπῆρξα φιλοθρησκοτέρα καὶ εὐσεβεστέρα τῆς στιγμῆς ἐκείνης, οὐδέποτε οὔτε εἰς τὰς δυσχεστεράς τῆς ζωῆς μου στιγμῆς ἐπεκαλέσθην τὴν θείαν ἀρωγὴν μετὰ μεγαλειτέρας ἀγωνίας. Καὶ τοῦτο διότι ὡς ἄτομα ἔχομεν πάντοτε συναισθήσιν τῆς σμικρότητος μας ἐν τῷ ὠκεανῷ τῶν ἀτόμων, ἐνῷ ὡς Ἔθνος, ὡς τέκνα μεγάλης πατρίδος, αισθανόμεθα τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ καθήκοντα, ἅτινα μᾶς ἐπιβάλλει τοιαύτη μεγάλη καὶ ἔνδοξος καταγωγή.

Καὶ τὸ αἶσθημα αὐτὸ μὴν ὑποθέσῃς ὅτι ἦτο μόνον τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς τάξεώς μας. Σὲ βεβαίω ὅτι ἤκουσα ἀπὸ ἀνθρώπων τοῦ ὄχλου λόγους βαρυσημάντους καὶ χαρακτηριστικούς διὰ τὴν μεγάλην πρὸς τὸ ἔθνικόν ἰδεωδές μας πίστιν. Καὶ ἐσηματίσα τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν, ὅτι ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὁ ἀριστοκρατικώτερος λαὸς τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι ἐν δεδομένη στιγμῇ θὰ μεγαλουργήσῃ, θὰ ἀναδειχθῇ ἀντάξιος τοῦ μεγάλου παρελθόντος.

Οἱ ἀγῶνες

Εἰς τὸ πρῶτον ἀγώνισμα τοῦ δρόμου τῶν ἑκατῶν μέτρων οὐδὲν Ἑλληνικὸν ὄνομα ἀναγράφεται. Ἡθελέ τις εἶπει ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ, ἡ τὰ πάντα προΐδουσα καὶ τὰ πάντα ὑπολογίσασα, ἤσθάνετο πόσον ἡ ἀγωνία μας θὰ ἦτο μεγάλη, ἐὰν εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ἐτίθετο τὸ δίλημμα τῆς νίκης μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν ξένων καὶ πῶς ὁ λαὸς μας θὰ ἐδέχετο τὸ πρῶτον νικητὴν του.

Οἱ ἐπτά λοιπὸν δρομεῖς ἦσαν ὄλοι ξένοι: Οὐγγροί, Αὐστραλοί, Γάλλοι, Γερμανοί, Ἀμερικανοὶ καὶ Ἀγγελοί. Εὐθὺς ὡς ἐφάνησαν μετὰ τὰς ἀθλητικὰς στολὰς των, μετὰ τοὺς γυμνοὺς βραχιόνας καὶ τὰς τορνευτὰς κνήμας, μετὰ τὰ εὐκαμπτα καὶ ἀθλητικὰ σώματα, βροχὴ χειροκροτημάτων τοὺς ὑπεδέχθη. Τὸ σύνθημα δίδεται καὶ οἱ ἐξ ἑκκινῶν πτερωτοί, ἀλλὰ πρῶτος εἰς μόνος ἀφικνεῖται εἰς τὸ τέρμα ὁ Ἀμερικανὸς Λάιν, δεύτερος δὲ ὁ Οὐγγρος Σόκκολου. Χειροκροτήματα ἐνθουσιώδη ὑποδέχονται τὸν νικητὴν, ἐνῷ οἱ συμπατριῶταί του τὸν ἐπευ-

φημοῦν δι' ἰδίου παραδόξου τρόπου, κρυγαζίζοντες χίπ, χίπ καὶ ὑψούντες ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, εἰς ἣν ἦσαν συνηθισμένοι μικρὰς ἀμερικανικὰς σημαίας.

Εἰς τὴν δευτέραν τάξιν ἡ Ἑλλὰς ἀντιπροσωπεύεται διὰ τοῦ κ. Ἀ. Χαλκοκονδύλη, ἐκ τοῦ Ἀθλητικοῦ Ὀμίλου Ἀθηνῶν. Μετ' αὐτοῦ δὲ συναγωνίζονται δύο Ἀγγελοί, δύο Γάλλοι, εἰς Δανὸς, εἰς Οὐγγρος καὶ εἰς Ἀμερικανός. Ἀλλὰ καὶ πάλιν νικητὴς ἀναδεικνύεται ὁ Ἀμερικανός κ. Κούρτις, διανύσας τὰ 100 μέτρα εἰς 12" καὶ 1/5 ἐνῷ ὁ δεύτερος ἐλθὼν Χαλκοκονδύλης διήνησεν αὐτὸν εἰς 12" καὶ 3/4. Ἡ αὐτὴ ἐπανάληψις χειροκροτημάτων καὶ χίπ, χίπ, καὶ σημαίων, μετὰ μικρὰν χροιάν μελαγχολίας, διαχυθεῖσαν ἐπὶ τῶν προσώπων ὄλων μας.

Εἰς τὴν τρίτην καὶ πάλιν Ἀμερικανὸς νικητὴς ὁ κ. Βούρκε, ἐνῷ δεύτερος ἔρχεται ὁ Γερμανός κ. Ὄφμανν. Οἱ νικηταὶ τοῦ σημερινοῦ δρόμου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μετὰσχουν τοῦ Μακρῶνίου τῆς προσεχοῦς Παρασκευῆς.

Τὸ δεύτερον ἀγώνισμα εἶναι ἔλμας τριπλοῦν, εἰς τὸ ὅποιον λαμβάνουν μέρος δύο Ἑλληνες, ἀλλ' εἰς τὸ ὅποιον καὶ πάλιν νικητὴς ἀναδεικνύεται ὁ Ἀμερικανὸς Κόνολυ, θαυμάσιος εἰς τὸ πῆδημα.

Τὰ χειροκροτήματα, αἱ ἐπευφημίαι καὶ αἱ διακηλώσεις τῶν Ἀμερικανῶν ἰδίως, δὲν περιγράφονται. Ἀλλὰ καὶ ἡ στενοχωρία καὶ ὁ φόβος ὅτι θὰ ἐξέλθωμεν ἠττημένοι αὐξάνει ὀλονόν. Τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν νικοῦν μόνον τοὺς Ἑλληνες ἀλλὰ καὶ τοὺς Εὐρωπαίους ἐν γένει μᾶς παρηγορεῖ ὀλίγον. Ἀλλὰ ἡ ψυχὴ σφίγγεται καὶ ἡ ἀγωνία τῆς ἡττης διεισδύει εἰς αὐτὴν ὡς ὄφις δηλητηριώδης.

Τρίτον ἀγώνισμα εἶναι ὁ δρόμος ὀκτακοσίων μέτρων. Ἐπειδὴ οἱ ἀθληταὶ εἶναι πολλοὶ διακρίνονται εἰς δύο τάξεις. Εἰς τὴν πρώτην Ἑλλήνων δρομεῖς δὲν λαμβάνει μέρος. Τοῦτο μᾶς δίδει καιρὸν νὰ συνέλθωμεν, νὰ ἀναπνεύσωμεν ὀλίγον. Κερδίζει ὁ Αὐστραλὸς Φλάκ πρώτης δυνάμεως δρομεῖς διανύσας τὰ ὀκτακόσια μέτρα ἐντὸς 2' καὶ 10" λεπτ. Δεύτερος ἔρχεται ὁ Οὐγγρος Δάνυ.

Ἡ δευτέρα τάξις τῶν δρομῶν διαδέχεται ἀμέσως τὴν πρώτην, εἰς αὐτὴν δὲ λαμβάνουν μέρος οἱ Ἑλληνες Γολέμης, Φέτσης καὶ Τομπρόφ. Εἰς τὴν πρώτην στροφῆν ὁ Γολέμης ἀφίνει ὀπίσω ὄλους τοὺς ἄλλους, ἐνῷ ὁ Γάλλος τὸν ἀκολουθεῖ κατὰ πόδας. Ὅλοι καὶ ὄλοι ἐκπαύμενοι τὰς ἀναπνοὰς μας κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ ὄλων αἱ καρδίαι ἐπαλλοῦν ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ τῆς ὑπάρξεώς μας αὐτῆς. Ἀλλὰ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὁ Γάλλος προχωρεῖ καὶ φθάνει πρῶτος, διατρέξας τὸ διάστημα τῶν 100 μέτρων εἰς 2' 16" καὶ 3/5.

Ἐδῶ, φίλη μου, διακόπτω τὴν ἐπιστολήν μου, διότι δὲν ἔχω ὥρα, ἵνα ἐκταθῶ περισσότερο σήμερον. Δίδω τὸν λόγον εἰς δύο ἀρίστους καὶ εὐγενεῖς φίλους, αἵτινες ἐδανείσθησαν τὴν λύραν τῆς Μυρτοῦς ἵνα ἡ μὲν εἰς πεζόν, ἡ δὲ εἰς στίχους ψάλλουν τὴν νίκην μας καὶ τὴν ἱερὰν τῆς ψυχῆς μας συγκίνησιν.

ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ

Κατὰ τὴν 29 Μαρτίου

Στάδιο! λέξι μαγικὴ! γὰρ δέστε πῶς ἀπλώνει
Τριγύρω τὰ μαρμάρια, τὰ ζηλευτὰ του κάλλη,
Τ' ἀρχαῖά του ἀγάλματα, τὸν στίβο, τὴ σφειτόνη
Καὶ προσκαλεῖ τὴ λεβεντιὰ τ' ἀγωνιστῆ καὶ πάλι!

Σὲ τόσον κόσμον π' ἔρχεται, σὲ Ἑλληνας, σὲ ξένους
Γὰρ δέστε πῶς περιφρανο ἀνοιγε τὴν ἀγάλην,
Καὶ μετὰ χαρὰ στοὺς κόλλπους του τοὺς δέχεται ἔνωμένους!

Σοὺ φαίνεται πῶς μὴ καρδιά σὲ τόσα στήθηα πάλι!
—

Σοὺ φαίνεται πῶς μοναχὰ μὴ σκέψῃ βασιλεύει,
Πῶς ἦρθαν πάλ' οἱ παλαιοί, οἱ δεξασμένοι χρόνοι.

Κ' ἐνῷ καθένας σιγαρὰ τὰ χεῖλη ἀναδύει,
Μὲ τοῦ Ἡρώδου τ' ὄνομα τ' Ἀθέρωφ ἀδελφώνει.

Ἐφάνησαν οἱ βασιλεῖς, τὰ πλήθη χαιρετοῦνε,
Τὸν ἕμρο παῖζ' ἡ μουσικὴ, ἀγωνισταὶ προβάλλουν.

Τέσσερα ὄμορφα παιδιὰ ζητοῦν τὰ μετρηθῶντα
Καὶ τιμημένο στέφανο στήν κεφαλὴν τὰ βάλουν.

Καὶ τρέχοντε ... δὲν τρέχοντε, σὰν τὰ πουλιὰ πετοῦνε!
Τὸ πλήθος μετὰ συγκίνησι καὶ μετὰ χαρὰ τοὺς βλέπει

Μὰ τέλος ἕνας πέρασε κ' ὄλοι χειροκροτοῦνε
Εἶν' τῆς Ἀμερικῆς παιδί, ὁ στέφανος τοῦ πρέπει.

Καὶ δεύτερο ἀγώνισμα τὸ Στάδιο προστάζει
Κ' ἔρχονται ζηλευτὰ παιδιὰ τ' ἀγωνιστῶν μετὰ χάρι

Καὶ τρέχουν, καὶ πηδοῦν μ' ὄρη, τὸ πλήθος τοὺς θαυμάζει
Μὰ πάλι τῆς Ἀμερικῆς ἐνίκησε βλαστάρι!

Καὶ ἄλλοι τώρα ἔρχονται λεβέντες ζηλεμένοι
Στὸ πῆδημα τὰ μετρηθῶν καὶ ὁ ἀγὼν ἀρχίζει,

Ὅλοι πετοῦν σὰν ἀετοὶ μὰ τέλος ἕνας μένει
Καὶ . . . πάλ' ἡ ἀστεροστικτὴ σημαία κυματίζει!

Ἀρχίζει ἄλλ' ἀγώνισμα μὰ τώρα ποῦς προσέχει;
Σὰ βουρκομένη θάλασσα ταραζεῖται τὸ πλήθος

Ἐνας τὸ ἄλλο ἐρωτᾷ — Ποῦς ἔρχεται; — Τί τρέχει;
Καὶ μ' ἀγωνία δυνατὰ χτυπᾷ τὸ κάθε στήθος.

Ἑλληνας εἶνε! Μὰ φωνὴ ἀκούεται μεγάλη,
Κ' Ἑλληνας! ἀποκρίνεται χιλιάδες μ' ἕνα στόμα,

Ὅταν μετὰ κατασπρη στολὴ σὰν ἄγγελος προβάλλῃ
Ὁ νικητὴς ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὸ Μαραθῶνα!

Θεε! ποῖα γλῶσσα δύναται τὰ περιγράψῃ τώρα
Τὸν ἅγιον ἐνθουσιασμό, τὰ ζήτω καὶ τὴ ζάλη

Ποῦ ἔγειναι στὸ Στάδιο αὐτὴ τὴν ἄγρια ὄρα!
Ἄλλοι τὰ χεῖρα δίνουν, γλυκογλιοῦνται ἄλλοι!

Αὐτὴ τὴν ἄγρια τὴ στιγμὴ ποῦ νίκησ' ἡ πατρίδα
Ἀπὸ γλυκερὰ συγκίνησι ποῦ μᾶτι δὲ δακρύζει!

Εὐγέ σου! Λοῦη. εὐγέ σου! μᾶς ἔφερες ἑλλάδα
Καὶ τὴν καρδιά μας μὴ γὰρ μεγάλη πλημμυρίζει!

Τρέχει ὁ Λοῦης καὶ μπροστὰ στὸ θρόνο σταματᾷ,
Τὰ δὲ μᾶς βασιλόπουλα τὸν πέροντε στὰ χεῖρα!

Ὁ βασιλεὺς τὸ χωρικὸ μ' ἀγάπη χαιρετᾷ!
Κ' ὀλόγουρά του κατάσπρα πετοῦνε περιστέρια.

Εἶνε στιγμὴ παραγοῦς, στιγμὴ εὐλογημένη!
Μὰ πάλι παῖζ' ἡ μουσικὴ κ' ὁ κόσμος ἐσηκώθη.

Πάλι τρελλὰ χειροκροτοῦν καὶ Ἑλληνες καὶ ξένοι
Ὅ! τώρα ἡ Ἑλληνικὴ σημαία ἀνυψώθη!

Κρυσταλλία Δασκαλοπούλου (Χρυσοδέρη)

ΖΩΣΑ ΕΙΚΩΝ

᾿Ωδαὶ ἐποιήθησαν, ὕμνοι ἐτονίσθησαν, θόρυβοι ἐσαλπίσθησαν, πυρσοὶ ἀνεφλέχθησαν, ἰαχὴ οὐρκομηχίαι ἀνὰ τὸ ἄπειρον ἀνῆλθον, ἵνα ἐξάρωσι τὴν διεθνή, τὴν μεγάλωπρεπῆ, τὴν ἐξόχως ἐκπολιτιστικὴν ἑορτήν, ἣν ἦγε τὸ κλεινὸν Ἄστυ, αἱ οἰστέφανοι Ἀθῆναι!

Δὲν εἶναι ὀπτασία, δὲν εἶνε ὄνειρον τὸ πάλλευκον Παναθηναϊκὸν Στάδιον, ἔχον ὡς πλαίσιον ἐξαισίαν μοναδικὴν σκηνογραφίαν τὸν Ὑμητὸν, τὸν σεπτὸν τῆς Ἀκροπόλεως βράχον, ἐφ' οὗ ἐπεκάθηται ὁ Παρθενών, ὁ ναὸς τῆς Ἀπτερου Νίκης, τὸ Ἐρεχθεῖον καὶ διαγράφονται εἰς τὸν γαλανόν, τὸν φαειρόν, τὸν ἀκτινοβολοῦντα τῆς Ἀττικῆς οὐρανὸν τὰ περικαλλεστάτα καὶ καλλιτεχνικώτατα ταῦτα μνημεῖα, ἅτινα ἀνθρωπίνῃ διάνοια ἐφαντάσθη ποτὲ καὶ ἐδημιούργησεν. Ὀλίγον ἀπωτέρω τὸν γραφικώτατον ἐστεμμένον Λυκαθητὸν διὰ τοῦ παλλεύκου παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τὸν Πάρνηθα, διαγράφονται εἰς τὸν ὀρίζοντα τὰς ἁρμονικὰς αὐτοῦ γραμμὰς, τὰ γλυκὰ καὶ ἤρεμα τοῦ Σαρωνικοῦ κύματα καὶ ἐφ' ὄλων τούτων ὄλας τὰς ἀποχρώσεις τοῦ κυανοῦ, τοῦ ἰοβαφοῦς, τοῦ αἰθομένου πυρός, ἅς αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡ δύνοντος ἡλίου ἀφειδῶς διασκορπίζουσι καὶ ἅς οὐδεὶς χρωστήρ ἠδυνήθη πιστῶς ν' ἀποδώσῃ.

Δὲν εἶνε ὀπτασία, δὲν εἶνε ὄνειρον τὸ ἄπειρον ἐκεῖνο πλῆθος, τὸ συνωθούμενον εἰς τοὺς εὐρεῖς κόλπους αὐτοῦ, τὸ συνελθὸν ἐξ ἀπωτάτων τῆς γῆς σημείων καὶ ὑφ' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ εὐγενοῦς καὶ ἐκπολιτιστικοῦ κατεχόμενον πόθου, ἵνα συμβάλῃ εἰς τὴν ἀναβίωσιν λαμπρᾶς καὶ ἐνδόξου σελίδος τοῦ Ἑθνικοῦ βίου φυλῆς, ἥτις ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην κατενόησε καὶ ἐλάτρευσε τὸ καλὸν καὶ τελειότερον ὄνειροπόλησε τὸ ἐφήμερον καὶ ἀπατηλὸν ἐκεῖνο ὄνειρον, ὕπερ καλεῖται ζωὴ.

Ἐκεῖ παρὰ τὴν κονίστρην τοῦ Σταδίου τὰ πάντα λησμονοῦνται φυλετικαὶ διαιρέσεις, ἀτομικαὶ διενέξεις, μυσὰρὰ πάθη, κατατρυχούσαι βιωτικαὶ μέριμναι καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ ἀνθρωπίνῃ μνημυκὴ ὡς ἐν σῶμα, μία ψυχὴ, μία καρδιά, εἰς λογισμὸς ἐξυψοῦται, ἐξιδανικεύεται, φέρεται ἐν μιᾷ στιγμῇ, σχεδὸν ἀσυναίσθητως, διὰ τῆς ἐντάσεως ὄλων αὐτῆς τῶν αἰσθήσεων εἰς κόσμους ἄλλους ἰδανικούς.

Ἐκεῖ ἡ γηραιά, ἡ πεπολιτισμένη Εὐρώπη, ἡ τὰ πέντα ἐξερευνήσασα, ἐν παντὶ διεισδύσασα, ἡ προαγαγοῦσα τὴν τέ-

χνην και την επιστήμην εις ο υψιστον σημειον την σήμερον ανηλθεν, απηυδαμένη, κεκτημένη ανεμνήθη της κοιτίδος της αρχαίας ταύτης παιδαγωγού της ανθρωπότητας και γυνυκλινής πρό των αθανάτων και αγήρων αυτής μνημείων, ηλθε να ζητήση νέαν εμπνευσιν, να κατανοήση το μυστήριον της εξόχου εκείνης εν παντι τελειότητος, ν' αντλήση νέον σφρ- γος, νέας δυνάμεις, νέαν ζωήν.

Ο δὲ Νέος Κόσμος, αποτινάξας εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς τὰς πέ- δας τῆς προλήψεως, αἰτινες συνέδουν αὐτὸν πρὸς τὸν Πα- λαιόν, ποτισθεὶς μετὰ τὰ διδάγματα τῆς Ἑλλάδος, ἐξ αὐτῆς ἀρυσθεὶς τὴν τέχνην τῆς ζωῆς, αὐτὴν ἔχων ὡς παράδειγμα καὶ τελειότερον συνδυάσας τὸν θεωρητικὸν πρὸς τὸν πρακτι- κὸν βίον, ἔστειλε τὰ εὐγενῆ αὐτοῦ τέκνα ὡς δείγμα τῆς ὑ- περόχου αὐτῶν ἀγωγῆς. Ταῦτα δὲ, διὰ τῶν ἀθλητικῶν καὶ εὐμελῶν αὐτῶν σωμάτων, διὰ τῶν χαλυβδίνων μυῶνων, διὰ εὐκαμψίας καὶ εὐκίνησις, ἀνεδείχθησαν τέλειοι τύποι τοῦ κατ' ἰδέαν ἀνθρώπου.

Ἐκεῖ οἱ ἡμέτεροι ἔφηβοι κατήλθον εἰς τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα εὐσταχεῖς, εὐμελεῖς, ἀκαχοῖ, συμπαθεῖς, νῦν μόλις ἀρχί- σαντες νὰ ἐπιδίδωνται εἰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις, φέροντες ἀντὶ τῆς τέχνης τὴν ἀρρητον πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην, τὸν ἱερὸν ἐνθουσιασμόν, τὴν ἰσχυρὰν θέλησιν, τὴν ἀκαταμάχητον τοῦ Ἑλλήνος φιλοτιμίαν, ἵνα ἀναδείξῃ τὴν πατρίδα του νι- κήτριαν καὶ δι' αὐτῆς ὀπλισμένοι ἀνεδείχθησαν νικηταί, ἐπέ- συρον τὸν θαυμασμὸν ἀπάντων καὶ ἀνεπτέρωσαν τὰς ἐλπί- δας ἡμῶν περὶ μέλλοντος αἰσιωτέρου.

Ἐκεῖ πάντες ἠρύσθημεν ἐξοχὰ διδάγματα, ἐνεβαθύναμεν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν θεσμῶν τῶν δαιμονίων ὄντως προπατό- ρων ἡμῶν, κατενοήσαμεν τὸν βίον αὐτῶν, ἠγαπήσαμεν καὶ ἐλατρεύσαμεν πάντες ὡς αὐτοὶ τὸ καλόν, ἐζήσαμεν διὰ τῆς ζωῆς των, ἀπερρίψαμεν μακρὰν ἡμῶν ὅλα τὰ μικρὰ, τὰ εὐ- τελεῖα πάθη, ἀνυψώθημεν εἰς σφαιρὰς ἀνωτέρας καὶ ἐτείναμεν πρὸς ἀλλήλους τὰς χεῖρας ἄνευ φθόνου, ἄνευ ἀντιζηλίας, ἄνευ διακρίσεως φυλῆς ἢ ἐθνικότητος καὶ ἠνωμένοι, ἠδελφω- μένοι διήλθομεν στιγμὰς ἀρρήτου ἀπολαύσεως, θείας συγκι- νήσεως!

Ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἐν τῷ Σταδίῳ ἐνεφανίσθη ὁ πρῶτος ἐκ Μαραθῶνος ἀφιχθεὶς Ἑλληὴν δρομέως καὶ ἀνυψώθη ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ ἡ κυανόλευκος σημαία, ἀνεκρούσθη ὁ Ἑθνικὸς ὕμνος, βασιλεῖς, πρίγκηπες καὶ πριγκήπισσαι ἀνηγέρθησαν καὶ ἀπο- καλυφθέντες πρὸ αὐτοῦ, προσέκλιναν, ἦτο στιγμή θείας ἐξάρ- σεως. Ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τὸ εὐλαβῶς ἐπευφημοῦν, τὸ ἠλεκτρισθὲν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, τὸ κατεχόμενον ὑπὸ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ, τὸ συγκλονούμενον ὑπὸ τῆς ἠδυτάτης συγκινή- σεως, ἦν ἀνθρωπινὴ καρδία δύναται νὰ περιλάβῃ, εἶδε ἀνα- παρισταμένην τὴν στιγμὴν ἐκείνην ζῶσαν τὴν εἰκόνα τῆς ἐν- δόξου ἐκείνης σελίδος τῆς πατρῴας ἱστορίας, καθ' ἣν δρᾷ Ἑλλήνων φέρουσα εἰς τὰ στήθη τὴν φλόγα τῆς ἐλευθερίας ἐνίκησε τὰ στίφη τῶν βαρβάρων, ὁ πολιτισμὸς ἐνίκησε τὴν βαρβαρότητα, ἡ ἰδέα ἐνίκησε τὴν ὕλην καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἑλλήνος δρομέως ἐθεοποίησε σὺν αὐτῷ καὶ τὸν ἄλλον ἐκείνον δρομέα, ὅστις πρὸ 2 χιλ. ἐτῶν τὴν αὐτὴν διήνυσεν ὁδόν, φέρων τὴν χαρμύστινον ἀγγελίαν καὶ ἄπνους ἐπέσεν εἰς τὴν ἀγορὰν ἀναφωνήσας τὸ ἀνεκνιχάμενον.

Μαρία Α. Ἀλεξανδρίδου.

ΝΙΚΗΣΑΜΕ!

(3 Ἀπριλίου 1896)

Νικήσαμε! Νικήσαμε! τὸ ποῖο καλὸ στεγάνι
Ἡ παυεμένη μας Ἑλλάς ἐκέρδισε καὶ πάλι!
Κυττάξετε με ποῖα χαρὰ ὁ βασιλεὺς μας βάνει
Τὴ δάφνη, τὴν ἀμάραντη, στοῦ Λοῦη τὸ κεφάλι!

Νικήσαμε! Νικήσαμε! ὦ λέξ' εὐλογημένη,
Πῶς συγκινεῖται ἡ καρδίᾳ τὰ χεῖλη σὰν τὴν ποῦνη!
Θαυμάζουν τοὺς λεβέντες μας καὶ Ἑλληνας καὶ ξένοι
Καὶ τῶν προγόνων τὰ ὄστα ἀπὸ χαρὰ σκιρτοῦνε.

Νικήσαμε κ' εἰδείξαμε στὴ γῆ τὴν Οἰκουμένη
Πῶς αἶμα τρέχ' ἠρωϊκὸ στὶς φλέβες μας ἀκόμα,
Ὅτι δὲν ἔσθυσ' ἡ φυλὴ, ἢ τόσο δοξασμένη
Καὶ ὅτι Ἑλληνας πατοῦν τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα.

Νικήσαμε! περίγαρο τὸ μάτι μου δακρύζει
Ὅταν θωρῶ στοῦ καταρτιοῦ τὴν ἀκρ' ἀνυψωμένη
Τὴ γαλανὴ σημαία μας γλυκὰ τὰ κυρατίζη
Μὲ τὴν Ἀμερικανικὴ σημαία ἀδελφωμένη.

Νικήσαμε! ὁ ἄγγελος ἀπὸ τὸ Μαραθῶνα
Γεμάτος ἀγαλλίασι. Νικήσαμε! φωνάζει
Κ' ἡ Ἀθηνᾶ ὀλόχαρη ψηλὰ στὸν Παρθενῶνα
Μὲ ἡμῆεους καὶ θεοὺς τὴ ρίκη μας γιορτάζει.

Νικήσαμε! γῆ, οὐρανὸς καὶ θάλασσα γελοῦνε
Δέκα στεγάρους πήρανε τ' ἀθάνατα παιδιὰ μας!
Ὁλόγρᾳ μας τὰ βουρὰ τὴ ρίκη χαιρετοῦνε
Καὶ πλημμυρίζ' ἀπὸ χαρὰ ἀμέτρητ' ἡ καρδίᾳ μας.

Κρυσταλλία Δασκαλοπούλου (Χρυσοβέργη)

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΘΕΑΤΡΟΝ

Καλλιτεχνικὴ Ἐκθεσις. Τέλος ἔχομεν καὶ Καλλιτεχνικὴν Ἐκθε- σιν διαρκήσῃς ἡμέρας τὰ ἐγκαίνια, τὸ vernissage, οὗτος εἰπεῖν ἐγέ- νοντο χθές. Μόνον τὰ ὀνόματα τῶν καλλιτεχνικῶν ἐξοχοτήτων με- ταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ τοῦ Λύτρα, τῶν ἐκθεσάντων ἔργα των ἄρ- κει, ἵνα δώσῃ ἰδέαν τῆς ἐκλεκτικότητος μεθ' ἧς κατηρτίσθη ἡ Ἐκ- θεσις αὕτη. Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν θέλομεν δημοσιεύσει ἐκτενῆ σχε- τικὴν μελέτην.

Ἀντιγόνη. Ὑπὸ ἐρασιτεχνῶν φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν, μελῶν τῆς Ἑταιρείας ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας ἀρχαίων Ἑλληνικῶν δραμάτων ἐδι- δάχθη ἐπιτυχέστατα εἰς τὸ Μέγα Θέατρον Ἀθηνῶν ἡ Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους, μελοποιηθεῖσας τῆς μουσικῆς τῶν χορικῶν παρὰ τοῦ κ. Ι. Σακελλαρίδου. Ἐνεκα τοῦ ὄρου χώρου, ὃν διαθέτομεν σήμερον ἀναβάλλομεν τὴν περὶ τῆς Ἀντιγόνης μελέτην μας εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Θίασος Παρασκευοπούλου. Ἐδείξε καὶ ἐνώπιον ξένων τὴν τέχνην τῆς ἡθαμασίας μας δραματικῆς καλλιτέχνος κ. Εὐαγγελία Παρασκευο- οπούλου καὶ ἐξετιμήθη καὶ ἐχειροκροτήθη καὶ ἐδέχθη συγχαρητηρί- οους ἐπιστολάς παρὰ τῆς κ. Butler, τῆς Ἀμερικανίδος δημοσιογρά- φου, ἧτις καὶ τὴν προσεκάλεσε μετὰ τῶν ἐδῶ παρεπιδημούντων Ἀμε- ρικανῶν εἰς τὸν Νέον Κόσμον, ἵνα καὶ ἐκεῖ δρᾷ τὴν Τέχνην τῆς.

Θίασος Βερώνη. Ἐναλλάξ μετὰ τοῦ θιάσου Παρασκευοπούλου ἔδοξε καλλιτεχνικὰς ἀπολαυστικὰς παραστάσεις καὶ ὁ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν

τῆς ἀρίστης καλλιτέχνιδος κ. Βερώνης θίασος. Ὅμογενεῖς καὶ ξένοι ἔσπευσαν νὰ γνωρίσουν καὶ αὐτὴν καὶ νὰ τῆ ἀποτίσουν τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ των καὶ νὰ ἐπευφημήσουν καὶ χειροκροτήσουν μετ' αὐτῆς τὸν ἄριστον θίασόν της τὸν ὑπὸ ἐκλεκτῶν τοῦ θεάτρου προσωπικοτή- των ἀπαρτιζόμενον.

Ὀμιλος Φιλομούσων. Ἐπιτυχέστατα διεξήχθη καὶ ἡ κατὰ τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀμιλοῦ τῶν Φιλομούσων συ- κούλια, ἐν συμπράξει μετὰ τῆς Φιλαρμονικῆς Κεφαλληνίας. Ἀμφό- τεροι οἱ ὄμιλοι ἐχειροκροτήθησαν παρὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ κοινού, τὸ ὅποιον ἐπλήρου τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὸ θεάτρον Βαριετέ.

Βιοτεχνικὴ Ἐκθεσις. Ἡ θερὴ ἢ περίοδος τῆς βιοτεχνικῆς Ἐκθέ- σεως ἐγκαινιάζεται, ἐπὶ τῇ εὐκαίρῳ δὲ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων ἢ Ἐκθετικῆς ἐπιλουτίσθῃ διὰ νέων ἐκθεμάτων ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἐπαρ- χιῶν. Οἱ ἐδῶ ἐκ τῆς ἑλληδοπαθῆς παρεπιδημούντες ὁμογενεῖς πρέπει νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ Ἐκθεσιν, ἵνα θαυμάσουν τὰς προσόδους τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν βιομηχανίας καὶ προμηθευθῶσιν ἐξ αὐτῆς Ἑλληνικὰ εἶδη ὡς ἐνθύμια τῆς ἐδῶ διαμονῆς των. Ὁραὶ ἐπισκέψεως 9—12 π. μ. καὶ 2—6 μ. μ.

ΠΕΡΙ ΚΟΜΗΣ

Συνταγὴ πρὸς καταστροφὴν τῆς πιτυρίσεως, συνιστωμένη ἰδίως διὰ τὰς ξανθὰς κεφαλὰς. Νὰ χωρῶσθῃ ἡ κόμη εἰς χωρίστραν, διή- κουσας δι' ὅλης τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ αὐχένος καὶ νὰ τριφθῇ τὸ δέρμα δι' ἄλατος ψιλοῦ καὶ πολὺ ζηροῦ. Τρίς ἐπα- ναλαμβάνεται ἡ ἐπιχείρησις αὕτη ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος. τὸ δὲ ἄλας πῖπτει ἀφ' ἑαυτοῦ, καθόσον κτενίζονται αἱ τρίχες καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι λίαν εὐχάριστον. Ἐὰν ἡ θεραπεία δὲν ἐπέρχηται τελεία, ἡ ἐπι- χείρησις ἐπαναλαμβάνεται ἐπὶ μίαν ἔτι ἐβδομίδα.

Συνταγὴ πρὸς ἀναχαίτισιν τῆς πιτώσεως τῶν τριχῶν, συνετεία εἰασθήποτε ἀδυναμίας ἢ ἀσθενείας. Νὰ πλύνηται ἡ κεφαλὴ δι' ἀρεψήματος καρποφύλλων.

Συνταγὴ διὰ τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν συνετεία κρυστολόγηματος ἢ ἄλλης ἀσθενείας. Νὰ βρέχονται αἱ ρίζαι τῶν τριχῶν δι' οἶνοπνεύ- ματος ἀναμίχτου μετὰ κόνεως κίννας, τοῦτο δὲ νὰ ἐπαναλαμβάνηται συνεχῶς.

Ἀγγλικὸν ὕδωρ πρὸς αὔξησιν τῶν τριχῶν διὰ τὰς ξανθὰς καὶ λιπώδεις κεφαλὰς. Ροδόνηρον 100 γραμμάρια ὄξικον ὄξυ 25 γραμμάρια,

LEON TINSEAU

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Ἐνθ' ὁ Γοδεφρουά συνωμίλει μετὰ τῆς προστατευομένης του, ἡ μήτηρ ἀπηγόλησε τὸν νεανίαν, εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἂν ἠρωτᾶτο ὅτε κατήρ- χετο τὴν κλίμακα, εἰς τὴν πριγκήπισσα Ἀδοσίδου ὠμοιάζεν ἢ ὄχι πρὸς τὴν σωτογραφίαν της, θά ἠγνῶε τί ν' ἀπαντήσῃ. Γοῦναντίον, ἡ κυρία Σωδάλ, ἠ- βόνητο νὰ τὸν ζωγραφίσῃ φυσικῶς καὶ σωματικῶς, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι πο- δῶν καὶ ἔτι πλέον νὰ συνθέσῃ τὴν βιογραφίαν αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του ἀπὸ τῆς πτώσεως τῶν Στουαρτῶν. Εἶχεν ἀποσπασθῇ ὅτι ὁ Πατρικίος ἦτο ψυχῆ θερμῆ, εὐπιστος καὶ διατυτική, εἰς ἐκ τῶν ποιητῶν ἐκείνων, οἷτις εἰς καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν βίον ἐπιζητοῦν τὸν συνδυασμὸν τοῦ ἰδεώδους μετὰ τῶν πραγματικῶν, συνεχῶς καὶ ἐπὶ ἰδίᾳ ἑαυτῶν ζημῆ. Προσέθηκε δὲ ὅτι ἦτο ὠ- ρατότατος, ἀλλὰ πτωχός, ἐλάττωμα ἀκούσιον, διαγράφον αὐτὸν τοῦ καταλόγου τῶν συζύγων.

Ἐν τούτοις παρέμεινε πεπεισμένη, ὅτι ὁ Πατρικίος ἦτο ἀνθρώπος ἄξιος τῆς ἐνδείξεως μικρᾶς φιλίας, ἔνεκα τῆς ἐπιρροῆς ἣν ἐξήσκει ἐπὶ τοῦ Ἀντω- νίου, ἀκολουθοῦσα τὸ ρητόν: «Ἡ διπλωματία ἐπιτυγχάνει διὰ τῶν καλῶν συνδυασμῶν».

Ὅταν εὐρέθησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βιέννης, ἔβη κατ' ὄψεα ἡ αἰοδός, ὁ Ὀ- Φάρελ εἶπεν εἰς τὸν σιωπηλῶς βεδίζοντα φίλον του:

— Ἐπιβίβαμεν σήμερον τὴν τετραφώνον τὸν «Φέουστα» τὴν προσεχῆ φορὰν καὶ ἐπιφορτισθῆς τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἀπαρχολήθῃς τῆς οἰκονομίας Μάρθας, διότι φρονῶ ὅτι ἔχεις ὕψος ὑψιφώνου, ἀπολέσαντος τὴν φωνήν.

ἐκχειλίσιμα κανθαρίδων 25 γραμμ. ἐκχειλίσιμα Ἴων πρὸς ἀρωματισμὸν 15 γραμμάρια.

Ὁδωρ πρὸς πλύσιμον τῆς κεφαλῆς. Ἐξ γραμμάρια ἀμμωνίας ἀ- ναμιγνύου μετὰ ἴσης δόσεως ἀμυγδαλελαίου προσθέτου εἰς αὐτὰ τρία γράμματα ψίχας μοσχοκαρόου καὶ 40 γράμματα ἐκχύλιση τῶν ρόδων ἀνακινουῦνται ὅλα καὶ ἀναμιγνύονται εἰς αὐτὰ βραμνηδὸν 6 λίτραι ροδο- νέρου.

Συνταγὴ πρὸς βαφὴν τῆς κόμης διὰ ξανθοῦ χρώματος. Συνιστᾶται θερμῶς εἰς τὰς ἀναγνωστρίας ἢ συνταγὴ αὕτη, διότι ἐγένετο χρῆσις ὑπὸ κυριῶν τιῶν, αἰτινες εὔρον αὐτὴν εἰς ἐπιστημονικὴν ἐφημερίδα καὶ ἐπέφερον ὠραῖον ἀποτέλεσμα. 17 μέρη κρυσταλλωμένου baryte. 5 μέρη χλωριούχου ποτάσης. Ἀναλύου αὐτὰ ἐπὶ ἐλαφρῆς πυρᾶς μέχρις ἐντελοῦς ἀναμίξεως.

Πλύνου τὸν κρυσταλλωμένον baryte προηγουμένως διὰ ψυχροῦ ὕδατος, χωρίζοντες τὴν πότασαν ἐπὶ τῆς ἀναμίξεως δ' αὐτῶν χύνου ἀνάλυσιν 8 μερῶν φωσφορικοῦ ὄξεος, ἐντὸς εἴκοσι-πέντε μερῶν ὕδα- τος. Τὸ μίγμα νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ πάγου καὶ νὰ ἀνακινῆται ὅταν δὲ τὸ δυσξείδιον τοῦ bary ἀλλοιωθῇ ἐντελῶς μεταγγίζου τὸ ἐπιπλέον ὕγρον. Πρὸς ξάνθισιν τῆς κόμης διὰ τοῦ ὑγροῦ τούτου δοκιμάζου πρῶτον εἰς προσθέτους ξένας τρίχας.

Ἐπιδρᾷ δὲ τὸ ὑγρὸν αὐτὸ μόνον ἐπὶ ξηρᾶς καὶ καθαρᾶς κόμης. Βρέχου δι' αὐτοῦ τὰς τρίχας μέχρι τῶν ριζῶν καὶ τὰς στεγνόνου εἰς τὸν ἥλιον. Ἐπιτυγχάνεται διὰ τοῦ τρόπου τούτου, τὸ ὠραῖον ἐ- κείνο ξανθὸν χρῶμα, τὸ τόσον ὠραῖον καὶ ἔλκυστικόν.

Τὸ δὲ ὕδωρ μετ' ὄξυγονοῦ ἐπιφέρει τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, φθάνει μάλιστα μέχρις ἐντελοῦς λευκάνσεως τῆς κόμης.

Πρὸ ἐτῶν ἤδη εἶναι τοῦ συρμού ἡ ξανθὴ κόμη. Αἱ θεαὶ τῆς εἰδω- λολατρικῆς ἀρχαιότητος ὡς καὶ αἱ ἄγιοι τῆς Χριστιανοσύνης, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, παρίστανται ἐν τῇ ζωγραφικῇ μετὰ χρυσοῦσαν κίχμην. Τὸ ξανθὸν δὲ χρῶμα εἶναι τὸ εὐνοούμενον τῶν ζωγράφων καὶ μυθιστοριογράφων.

Ἀπό τὰ μέσα, ἅτινα μετεχειρίσθησαν αἱ τῆς Βενετίας γυναῖκες, καταναί ἐκ γενετῆς, πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ξανθοῦ χρώματος τῆς κόμης ὅπερ κατέστησεν αὐτὰς διασήμους, ἐξελαϊκέυθησαν καὶ παρ' ἡμῶν, ἅπειροί δὲ εἶναι αἱ ψευδοξανθαί, ἅς συναντᾷ τις καθ' ἡμέραν. Βε- θαιῶς ἡ μανία αὕτη δὲν εἶναι ἐπαινετέα, ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι αἱ ξανθαὶ τρίχες διατηροῦν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τὸ νεαρὸν κα

— Ἡ μήτηρ εἶνε χαριστάτη γυνή, ἀπήνησεν ὁ Γοδεφρουά. Σύνωμιλετε, ὡς παλαιὸ φίλοι.

— Συνδιελεγόμεθα, ὡς ὁ κλέπτης καὶ ὁ ἀνακριτής, ὡς ὑποθέτω καὶ παρα- τρώ ὅτι ἐδιηγῆσθαι τὴν πονηρὰν αὐτὴν κέρβερν ὀλην μου τὴν ἱστορίαν καὶ μέρος ἀκόμη τῆς ἰδικῆς σου.

— Δὲν ἔχω ἱστορίαν ἐπιθύρησεν ὁ Γοδεφρουά.

— Ἐὰν ἦμην εἰς τὴν θέσιν σου, θά ἐδημιούργουν τοιαύτην. Αἱ γυναῖκες αὐταὶ τοῦ ἄσματος ἔχουν ὄρμας εὐγνωμοσύνης, αἱ ὅσαιαι.

— Ἀκόμημίαν φορὰν, σοῦ λέγου, ἔλας αὐτὰς τὰς ἀσσειότητας διὰ τοὺς ἔλλη- θίους, οἱ ὅσοι δὲν με γνωρίζουν.

— Ποῦ ἔγκειται τὸ κακόν; Μήπως προσχειρίσθης εἰς ἡγούμενον κατὰ τὴν εἰς Καμβόδιον ἀπουσίαν μου;

— Ὁχι! ἀλλ' εἰς μουσικοσυνθέτην τοῦ Μελοδράματος, ὅπερ εἰς τινα ση- μετα εἶναι τὸ ἴδιον. Ἐὰν εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ προσηλωθῶ ἰδιαίτερος πρὸς τὴν αἰοδὸν μου θά ἐχάνομην. Ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος θά ἐσχημάτιζα τόσους ἐξθρούς, ὅσους ἔχω ἤδη συναγωνιστὰς καὶ φίλους: τὸν διευθυντὴν τοῦ θεάτρου, τὰς συναδέλφους τῆς ἡρωίδος μου, τοὺς συνδρομητὰς τοῦ θεάτρου καὶ τέλος ὅλον τὸν κόσμον.

— Ποῦ καλὰ! λαίπυρ μοι ἀφίεις τὸ στάδιον ἐλείθρον, καὶ θά ἐπω- φηληθῶ, διότι ἐγὼ δὲν εἶμαι μουσικοσυνθέτης!

Ὁ Ἀντώνιος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ καὶ οἱ δύο φίλοι ἀπεχωρίσθησαν, ὁ μὲν διὰ νὰ ἐπανέλθῃ παρὰ τῷ Γοδεφρουά, ὁ δὲ ἵνα ἀφήσῃ ἐπισκεπτήριά τινα εἰς τοὺς οἶκους μερικῶν κεφαλαίουχων τῆς τέχνης καὶ τῆς δημοσιογραφίας. Ἐπανελθὼν οἶκος, ὁ Ἀντώνιος εὔρε τὸν Πατρικίον ἐξηπλω- μένον ἐπὶ θρανίους, καὶ καπνίζοντα πρὸ ἀνημμένης ζωηρᾶς πυρᾶς.

— Ἀναπόσειαι; ἠρωτήσεν ἐκβάλλων τὸ ἐπικωφιστὴν του. Τυχρὸς εἶσαι, ἐνθ' ἐγὼ πρέπει νὰ ἐργασθῶ! Τὸ πλείστον τῆς νυκτὸς θά γράφω ἐπιστολάς.

— Αὐθέντα, εἶπεν ὁ Ὀ-Φάρελ, ἀναπηθῆσας ὁ ταπεινὸς δούλος σου ἀναμένει

γλυκὸ ἐκεῖνο ὕψος, καὶ προσδίδουν εἰς τὴν χροῖάν τοῦ προσώπου τὴν λάμπιν ἐκείνην ἧς στεροῦνται αἱ κασταναί. Διὰ τοῦτο ἀκριβώτατα πωλεῖται τὸ ὕδωρ ὅπερ ἄλλοιοῖ τὸ χρῶμα τῶν τριχῶν καθιστῶν αὐτὰς ξανθάς, καὶ ἐὰν αὐξηθῇ ἡ δόσις, τὸ λευκαῖνον αὐτὰς ἐντελῶς.

Τὸ δὲ ὕδωρ μετ' ὄξυγονοῦ δὲν εἶναι βλαφεύς, ἀλλ' ἄλλοιωτικὸν τῆς φυσικῆς χροῖας τῶν τριχῶν, τοῦτο δὲν πρέπει λησμονῆται,

Δὲν ὑπάρχουν ἐν τούτοις οὐσίαι, βαφαί, βάρφουσαι τὰς τρίχας μαύρας ἢ ξανθάς, καὶ μὴ ἀποχρωματίζουσαι πρῶτον αὐτάς. Προλαμβάνω διὰ τῆς προειδοποιήσεως ταύτης τὰς γυναῖκας, αἵτινες φρονοῦν ὅτι διὰ τῶν διαφόρων ρευστῶν, ἢ στερεῶν οὐσιῶν ἢ βαφῶν, θὰ βάψωσι τὰς λευκανθείσας αὐτῶν τρίχας· θὰ ξανθύνωσιν μόνον αὐτάς, καὶ οὐδὲν πλεόν. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην πρέπει νὰ κάμωσι χρῆσιν δύο προϊόντων, τοῦ ἐνὸς ἄλλοιοῦντος τὴν χροῖάν, τοῦ δὲ ἄλλου διορθοῦντος αὐτήν, καὶ βάρφοντος ἀληθῶς τὰς τρίχας. Ὅλαι αἱ ρευσταὶ βαφαὶ πρὸς χρωματισμὸν τῶν λευκῶν τριχῶν, βαθύνουν ὀλίγον τὸ χρῶμα αὐτῶν διὰ συνεχοῦς χρήσεως, ἀλλὰ δὲν δίδουν τὸ ποθούμενον σκοῦρον χρῶμα. Σήμερον δὲν ἀπαντᾷ τις ἡμιδαμμένης κεφαλᾶς, εἰμὴ εἰς ἄτομα ἐντελῶς μονάζοντα· ἰδίως εἰς τὸ γυναικεῖον φύλλον. Μέχρις ἡλικίας 50 ἐτῶν τοῦλάχιστον βάρφοντα ἔπειτα ἐπωφελοῦνται ὀξείας τινὸς θλίψεως, ἢ ταξειδίου, καὶ ἐπαναφαίνονται εἰς τὸν κόσμον μὲ ὠραίαν λευκὴν κόμην. Φρονοῦν γενικῶς ὅτι ἡ ἡμιπόλιος κόμη ἔχει τι τὸ ἀκάθαρτον, τὸ ἀηδέες, τὸ μαραμμένον, ὅπερ συντελεῖ εἰς τὸ νὰ καθιστᾷ δυσάρεστον λίαν τὴν ἀμφίβολον ἐκείνην ἡλικίαν, καθ' ἣν εὐρίσκεται τις εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ γήρατος. Διὰ τοῦτο ἐγένετο τοῦ συρμού ἢ βαφῆς, ὡς ἄλλοτε ἢ διὰ ξανθῆς ἢ λευκῆς κόμης ἐπίστας τῆς κόμης.

Ἐνίοτε αἱ ἀτυχεῖς αὐταὶ λευκαὶ τρίχες μᾶλλον ἔρχονται ἐν πλήρει εἰσέτι νεότητι καὶ ἀκμῇ, ἐκ τούτου ἢ ἀπόφασις τῶν πολλῶν τοῦ νὰ βάψονται διὰ νὰ μὴ φαίνονται γηραιότεροι τῶν γηραιῶν αὐτῶν φίλων. Ἐν τούτοις νεαραὶ τινες γυναῖκες προσεπάθησαν ν' ἀντιστοῦν εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς βαφῆς, διατηροῦσαι ἢ καὶ ἀποχρωματίζουσαι ἐντελῶς τὴν κόμην αὐτῶν, καὶ προσέλαβον ὄρον τοῦ ἐπὶ Λουδοβίκου XII συρμού. Τοῦτο ἐπὶ τινὰ ἔτη ἦτο χαριέστατον, ἀλλ' ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ τριακοστὸν πέμπτον τῆς ἡλικίας των ἔτος, ἐθαυρήθησαν τὰς λευκάς τρίχας, καὶ ἐπεδόθησαν εἰς τὴν ἐξ ὀλοκλήρου βαφῆν αὐτῶν.

Ἐπιθυμοῦσα νὰ εἰσαγάγω τὰς ἀναγνωστρίας μου εἰς τὰς ἐπὶ τῶν διαφόρων βαφῶν τεινομένας αὐταῖς παγίδας, δίδω εἰς αὐτάς τὰς ἐξῆς θετικὰς πληροφορίας·

Νὰ δυσπιστοῦν πρὸς τὰς εἰς διπλᾶς φιάλας ἐγκεκλεισμένας βαφὰς διότι

ἐνέχουν αὐταὶ νιτρικὸν ἄργυρον καὶ ἐπιφέρουν ταραχὰς εἰς τὸν ὄργανισμόν, καὶ ἐὰν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς χρήσεως ἐκτεθῶσιν εἰς τὸν ἥλιον, λαμβάνουν χρῶμα φραγκοσταφύλου, τὸ τόσον γελοῖον διὰ τὴν κόμην καὶ τόσον ὀχληρῶς ἐκτεθειμένον εἰς τὰ σκώμματα τῶν ἄλλων. Γνωστὰ εἶναι πλείστα πρόσωπα εἰς τὰ ὅποια συνέβη τὸ δυσάρεστον τοῦτο. Αἱ ἀνοικταὶ χροῖαι τοῦ νιτρικοῦ ἄργυρου κλίνουν πρὸς τὸ ἰώδες, εὐκόλως δὲ ἀναγνωρίζονται, καὶ πρὶν γείνη αὐτῶν χρῆσις.

Νὰ δυσπιστοῦν πρὸς τὰς ὑελίνας σκιεροῦ χρώματος φιάλας, τὰς ἐγκεκλεισμένας ἐντὸς κυτίων, διότι δὲν τὰς παρουσιάζουν οὕτω χάριν φιλοκαλίας, ἀλλὰ διότι πρόκειται περὶ χημικοῦ προϊόντος, μὴ δυναμένου νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας, ἰδίως τὰ θειοῦχα ρευστά, τὰ ἔχοντα ὡς βᾶσιν ἄλας μολύβδου.

Νὰ μὴ φρονοῦν ὅτι αἱ θειοῦχοι οὐσίαι αἱ συντελοῦσαι εἰς τὴν θεραπείαν δερματικῶν τινῶν ἀσθενειῶν, εἶναι καὶ ἀβλαβεῖς παρουσιάζόμεναι ὡς βαφαί.

Νὰ μὴ πείθονται ὅτι διαυγὲς καὶ ἄχρουν ὕδρον, ὡς τὸ ὕδωρ, δύναται νὰ εἶναι καλὴ βαφή, ἐὰν δὲν ἐνέχη χημικὰς δυνατὰς οὐσίας, καὶ βλαβεράς ἐπίσης.

Ἐν πλήρει γνώσει, βεβαιῶ τὰς ἀναγνωστρίας, ὅτι δὲν ὑπάρχει ρευστὸν, βάρφον σκιερὰς τὰς τρίχας, μαύρας ἰδίως, καὶ μὴ ἐνέχον στοιχεῖα ἐπιβλαβῆ εἰς τὸν ὄργανισμόν, ἐλαττούμενα ὀλίγον ὑπὸ μεγάλης ποσότητος γλυκερίνης, σηπούσης τὰς ρίζας τῶν τριχῶν.

Ἐκ τῶν τῆς **Louise d' Alg**

ΕΠΙΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων ὁ Σύλλογος τῶν Φιλοτέχνων ἐξέδωκε ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον καλλιτεχνικὸν τεῦχος, ἐνῶ ἐδημοσιεύθησαν μελέται καὶ εἰκόνες γνωστῶν λογογράφων καὶ καλλιτεχνῶν. Καὶ αἱ μελέται καὶ αἱ εἰκόνες ἐξετελέσθησαν μετὰ τελείου καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος, ὑπάρχουν δ' ἐν τῷ τεύχει τούτῳ ἀληθῶς ἐκλεκτὰ δημοσιεύματα σχετιζόμενα καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας καὶ πρὸς τὴν τέχνην.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Αἱ ἀποστείλασαι ἡμῖν χρήματα καὶ μὴ λαβοῦσαι εἰσέτι ἀπάντησιν, ἂς μὴ ἀνησυχῶν περὶ τῆς παραλαβῆς των. Ἐνεκα τῆς πληθώρας τῆς ὕλης ἀδυνατοῦμεν νὰ δημοσιεύσωμεν ἀλληλογραφίαν καὶ ἐντεῦθεν ἡ σιωπὴ μας. Αἱ καθυστεροῦσαι δὲ εἰσέτι συνδρομαὶ τοῦ τε λήξαντος ἔτους καὶ τοῦ ἀρχαμένου, παρακαλοῦνται θερμῶς νὰ ἀποστείλωσιν αὐτάς, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ τακτοποιήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ βιβλία μας.

διαταγὰς σοῦ. Θέλετε νὰ σᾶς χρησιμεύσω ὡς γραμματεὺς;

— Ἐνθουσιωδῶς· καὶ δὲν θὰ βραδύνω νὰ σὲ θέσω εἰς ἐνέργειαν. Κάθισε ἐκεῖ καὶ ἀπάντησε πρῶτον εἰς ἐκεῖνους, οἵτινες παραπονοῦνται ὅτι δὲν ἔλαβον θέσεις κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν, ἢ εἰς τοὺς ζητοῦντας τοιαύτας διὰ τὴν δευτέραν. Ἀναλαμβάνω νὰ ἀπαντήσω μόνος εἰς τοὺς σπουδαιότερους, δι' οὓς τὸ αὐτόγραφο εἶναι ἀναπόφευκτον. Διὰ τοὺτους πρέπει νὰ συντάξω ἡμισίαν δωδεκάδα τύπων ἐπιστολικῶν. «Κύριε, ἢ Κυρία. Ὁ «Κωνσταντῖνος» ἐπέτυχε τῇ ὑμετέρᾳ ἐπεμβάσει· ἄνευ αὐτῆς θὰ ἦτο πλήρης ἡ ἀποτυχία . . . »

— Διατὶ δὲν τοῖς εἶπας ταῦτα διὰ ζώτης;

— Τὸ εἶπα καὶ ἐπανελάθον πολλάκις· ἀλλ' ἀνάγκη αἱ διαχύσεις μου νὰ τυπωθῶν καὶ δημοσιευθῶν αὔριον εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὡς συμβαίνει συνήθως. Ἐμπρός, εἰς τὸ ἔργον.

Μετ' ὀλίγον αἱ γραφίδες ἔτριζον ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὅταν δ' ἐπλησίασεν ἡ ὠρα τοῦ γεύματος, τὸ πλείστον μέρος τῆς ἀλληλογραφίας εἶχε περαιωθῆ. Ὁ Γοδεφρουά, σκυθρωπὸς καὶ περιφρονῶν οὐδ' ἔθιξε τὰ φαγητά, ἀλλ' ἐγερεῖς τῆς τραπέζης κατὰ τὰ ἐπιδόρπια καὶ αισθανόμενος ἑαυτὸν ἀδιάθετον, ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον. Πλὴν δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του· ἀκνημαὶ αὐτοῦ ἐιάμφθησαν καὶ ἄνευ τῆς συντόνου ἀρωγῆς τοῦ Ὁ-Φάρελ, λαθόντος αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του, θὰ ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἄμα ὡς ἔφθασεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου κατέπεσεν ἀνάσθητος.

Μετὰ λίαν ὠραν ὁ ἰατρός τοῦ θεάτρου ἐγκατέλειπε τὸν ἀσθενῆ του συνελθόντα, ἰλλ' αἰσθητῶς καταβεβλημένον. Ὁ Πατρίκιος, συνοδεύσας αὐτόν μετὰ τοῦ ἀντιθαλάμου καὶ ταπεινῶν τὴν φωνὴν ἠρώτησεν αὐτόν.

Ὁ ἰατρός ἀπήντησε διὰ τῆς ἐρωτήσεως:

— Εἶσθε φίλος τοῦ Γοδεφρουά;

— Κάλλιστος· ἐπανελθὼν γῆθε ἐκ μακροῦ ταξειδίου.

— Ὁ κύριος Ὁ-Φάρελ; ὁ ἀγαπητὸς Ἀντώνιος πολλάκις μοι ὠμίλησε περὶ ὑμῶν. Θέλετε, ἐπανελάθειν ὁ ἰατρός, νὰ ἔλθῃτε παρ' ἐμοῦ αὔριον ἑνωρῖς; Ἐπιθυμῶ νὰ συνομιλήσωμεν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ διδασκάλου.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτ, οἱ δύο ἄνδρες συνητήθησαν ὡς συνεφωνήθη.

— Κύριε, ἤρξατο λέγων ὁ ἰατρός, ἡ παρουσία ὑμῶν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Γοδεφρουά, μοὶ ἀφαιρεῖ μέγα βάρος ἀπὸ τὴν καρδίαν, δὲν ὑπάρχει ἐν Παρισίῳ ἀλλ' ἄλλο μωμονωμένος τοῦ φίλου μου, ὅπερ βεβαίως εἶναι λάθος του, ἀλλ' ἕκαστος διευθετεῖ τὸν βίον του συμφώνως πρὸς τὸν χαρακτήρα του. Ὁ Γοδεφρουά ἀπειλεῖται σπουδαίως, διότι τὸ συμβᾶν οὐτινος ἐγένετο μάρτυς, δὲν εἶναι τὸ πρῶτον. Ἐργάζεται πρὸ εἰκοσαετίας, καὶ ἐπειδὴ παρ' αὐτῷ ἡ καρδία λειτουργεῖ πλείοτερον τῆς κεφαλῆς, θὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς καρδίας.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Πατρίκιος· εἶναι λοιπὸν καταδικασμένος ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης;

— Ἐχομεν, χάριτι θεῶν, πολλὰς περιπτώσεις ἐπανορθωτικὰς, καὶ ἰδοὺ ἀκριβῶς τί ἐπεθύμουν νὰ σᾶς εἶπω. Ἐὰν ὑποχρεώσητε αὐτόν νὰ μετριάσῃ τὴν ἐργασίαν του, ἐὰν ἀπομακρύνῃτε ἀπ' αὐτοῦ πάντα ἠθικὸν κλονισμόν, πᾶσαν θλίψιν, καὶ παράσχητε αὐτῷ σχετικὰς τινὰς διασκεδάσεις ἐπὶ μακρὸν θὰ παρατείνῃτε τὴν ζωὴν του. Ἡ πρὸς ὑμᾶς στοργὴ τοῦ εἶναι μεγάλη, καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη του πλήρης. Ἄγνοῦ ποῖα εἶναι τὰ σχέδιά σας, ἀλλ' ἐὰν ὀφείλετε νὰ ζήσητε παρ' αὐτῷ, θὰ ἡσυχάσω, γνωρίζων τίς εἶσθε, καὶ τί ὑπὲρ αὐτοῦ θὰ πράξητε.

—Κύριε, ἀπήντησεν ὁ Πατρίκιος προσκλίνων, δὲν υπερβάλλετε ποσῶς τὴν φιλίαν ἢν διὰ τὸν Γοδεφρουά αισθάνομαι. Ὡς πρὸς τὰ σχέδιά μου, εἶναι εἰσέτι λίαν ἀόριστα. Ἀλλὰ δὲν φρονεῖτε ὅτι μία καλὴ οὐζυγος, ἔσται τὸ καλύτερον φάρμακον διὰ τὸν φίλον μου, καὶ προτιμότερα τῆς ἰδικῆς μου φιλίας;

— Μία καὶ ἡ οὐζυγος βεβαίως, ἀλλὰ ποῦ θὰ ἀνεύρωμεν τὸ φάρμακον ἔνθα πωλεῖται τὸ σπάνιον τοῦτο φαινόμενον· ἐὰν γνωρίζετε αὐτό, εἶσθε σωφώτερος ἐμοῦ. Ἀλλὰ δὲν εἶσθε τοσοῦτον ἀσθενής, ὥστε νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ τυχερὸν τοῦτο φάρμακον.

(ἀκολουθεῖ)